

Daabstilspørgselen er?" Noget senere og fra samme autoritative Sted giver 6—7 andre Sognepræster i den danske Folkekirke vedkommende jydsk Sognepræst deres Tilslutning. De underskriver i Fællesskab, vel sagtens for at give Henvendelsen saa meget mere Vægt. Disse Sognepræster skriver her: „Der er ingen Tvivl om, at der i Tilspørgselen ved Daaben ligger en Vanskelighed for mange baade Præster og Lægfolk. Tilspørgselen til Barnet giver nemlig, naar den skal forstås ligefrem og uden Forklaringer, simpelt hen ingen Mening.“ Det er altsaa 6—7 Sognepræster, der i Fællesskab udtaler dette.

Heraf fremgaar formentlig med megen Tydelighed, at der rundt omkring i den danske Folkekirke staar Præster, der er tvunget til at udføre Daaben paa en Maade, hvorefter de maa sige, at naar den forstås ligefrem og uden Forklaringer — og mange Lægfolk kan nu ikke tage det paa anden Maade —, giver den simpelt hen ingen Mening. Det forekommer mig, at en saadan Tilstand indenfor Folkekirken giver adskilligt at tænke paa for os alle og ikke mindst for den højtærede Kirkeminister.

Jeg forstaaer derfor godt, at Ministeren under Indtrykket heraf er villig til at tage Ritualændringer under Overvejelse. Det kan simpelt hen blive en Nødvendighed, at den højtærede Minister gør det. Jeg har ikke — det vil jeg gerne stærkt understrege — saaledes som ærede foregaaende Talere nogen Henstilling at gøre til den højtærede Minister med Henblik paa, hvad han vil gøre eller ikke gøre i Ritualsager. Jeg har afgjort ingen Henstilling at rette til den højtærede Minister; thi jeg maa være af den Mening, at her har Ministeren ene Afgørelsen i sin Haand, han maa derfor ogsaa ene have Ansvaret. Udtalelser fra Rigsdagen kan ikke hjælpe nogen Kirkeminister ud over det vanskelige Punkt, som den nuværende Minister er stillet paa.

Derimod lagde jeg Mærke til, og jeg skal ikke nægte med nogen Interesse, at Ministeren forleden udtalte, at han vilde overveje eventuelle Ritualændringer sammen med Folkekirkens andre Myndigheder. Jeg maatte forstaa Ministeren saaledes, at han her tænker paa Kirkens øverste Tilsynsmænd, Biskopperne. Jeg ved ikke, hvad der ret egentlig menes hermed, hvor Ministeren i Virkeligheden vil hen med denne Vending. Men jeg vil dog tage Anledning af Udtalelsen til at advare den højtærede Kirkeminister mod, at han der-

ved kan komme til at stille sig selv i en dobbelt Ild, med Biskopperne til den ene Side og Rigsdagen til den anden, Biskopperne staaende til den ene Side med Ønske om at øve Indflydelse og Rigsdagen staaende til den anden Side med en Fastholdelse af, at Ministeren og ingen andre end Ministeren har Ansvaret. Denne Stilling — saaledes maa jeg se paa det — kan ingen Minister være tjent med at staa i. Indflydelse og Ansvar overfor Folkekirkens indre Anliggender maa følges ad, det gaar ikke an at skille de to Ting, og saaledes som Forholdet mellem Stat og Kirke nu en Gang er, maa de være forenet netop hos Kirkeministeren.

Men, siges der jo saa fra flere Sider, hvis vi indfører Ritualfrihed i Folkekirken, vil det være det samme som at sprænge den. Det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen, som jeg ellers hørte med saa megen Interesse, og hvis skønne Ungdomserindringer jo knytter sig stærkt til den Sag, her er Tale om, brugte endogsaa saa stærkt et Udtryk som, at det vilde være det samme som at lægge Dynamit under Folkekirken. Ja, maaske. Jeg har ogsaa tidligere nærmest været af den Opfattelse, at der vanskelig kunde gives Plads for Ritualfrihed indenfor de folkekirkelige Rammer. Det vedkender jeg mig. Men saaledes som Forholdene i Folkekirken i den senere Tid har udviklet sig, ja, saa tror jeg, at Ritualfriheden er blevet en Nødvendighed, der ligger over Hensynet til, om det nuværende Forhold mellem Stat og Kirke kan oprettholdes eller ikke. Der staar nu aandeligt talt mere paa Spil ved at nægte Ritualfrihed og fortsætte med det nuværende Forhold mellem Stat og Kirke, end der staar paa Spil ved at give Ritualfrihed og saa muligvis se det bestaaende Forhold mellem Stat og Kirke ophøre.

For øvrigt har jeg Indtryk af, at de ærede Medlemmer, der saa stærkt frygter en Sprængning af Folkekirken, i for høj Grad gaar ud fra, at Folkekirken er det samme som den hellige almindelige Kirke. Jeg er hjertelig enig med det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen i, at i den hellige almindelige Kirke maa der være een Tro, een Daab og eet Herlighedshaab. Men i den danske Folkekirke med dens Forhold til Staten og deraf følgende Verdslighed, med dens brogede Skare af vidt forskelligt tænkende Mennesker og deraf følgende aandelige Modsætninger — i en saadan Folkekirke, der er kaldt en rent borgerlig Indretning, der er kaldt en taalsom Institution, der er kaldt en nøjsom Folkekirke,